

POZIV

Tražićeš primer u sholastičkoj raspravi o igli i anđelima,
ovlažićeš prst spremna da skineš uskršnju farbu,
otvoriš još jednu stranicu knjige, ili običnu kesu iz marketa,
uporno i nervozno, kao da treba sam život
pred tobom da se otvori –
običan, praznični mirakul.

Pokušavaćeš da se setiš u kojoj si knjizi
ostavila srcoliku detelinu ili koji stih te je preveo budnu
preko još jednog mosta, u isto doba tamo neke godine.
Jutros, anđeo ima velike uši i doneo je nekoliko
omiljenih čokolada,
a dan je vetrovit s mestimičnim nagoveštajima...

Hoćeš li se takvom uskrsnuću ponadati,
ili će te blago zaboleti želudac jer si primetno uzbuđena?
Osunčana prošlost menja oblike,
rastegljena kao žvaka – ona koju dugo premećeš po ustima
i kada nestane slast, a inercija je pretvori u naviku.

Pucnućeš prstima i sklonićeš se s vetra,
zašuškaće omot čokolade. Srce će zaigrati na tu slast.
Tražićeš još jedan tajanstven primer u nasumično otvorenoj knjizi.
Poruku, naravno s druge strane,
ali u praznično jutro bićeš nadglasana zveckanjem escajga
i uzvišenim glasovima TV liturgije.

Poteći će krv iz prsta probodenog igлом
s koje je upravo jedan anđeo, umoran, sleteo
i napustio raspravu željan profanog smeha.

Ali glas koji ćeš čuti
neće biti sa nebesa, već iz slušalice,
reći će: Zdravo, i misliće i na tebe dok izgovara:
*Smiluj nam se i izbavi nas
od onoga što je u nama, anđele.*

KRATKI REZOVI

Berlin

Dani mogu da prođu u prebrojavanju stanica,
s ogoljenim zidovima ili reklamnim porukama,
ili u dugim vožnjama kroz gustiš zelenila ka periferiji,
dok ne zaboraviš gde si uopšte krenuo –

Dane možeš da poređaš po izlascima u određene
delove grada, po broju popijenih piva ili poređanih flaša,
jer ovde se sve može reciklirati, možda i tuđa sećanja –
Tvoja misao već je melodija uličnog muzičara
ili velika poljana nedeljnog buvljaka,
pronađenih i izgubljenih uspomena.

Kao na filmu, pred tobom su kratki rezovi
između podzemlja i nadzemlja, senke i svetla.
Toliko daleko od kuće, da sve može postati kuća;
slike se smenjuju u jedan isti jedva čujan ritam gradskog voza;
poznati simboli pobede i velikog parka,
veseli ljudi duginih boja ili ostaci hladnog rata,
u svakom slučaju usred si karnevala.

Biraj glumce, ili ostani statista!
Utakmicu ćeš možda izgubiti u gostima,
ali ovde se više ne broji pobeda, samo sloboda,
i u danima kada se izgubiš jer su vozovi nakratko stali,
talas smeha te odnese privremenoj kući –

Nakratko, prestane da bude važno prazno mesto
što ga svuda nosiš u sebi, jer uvek možeš nazad u voz,
da provodiš dane u prebrojavanju stanica, poređanih flaša,
statua, simbola i spomenika; ili da kriškom lubenice
rashladiš jednjak što gori od neizgovorljivih osećanja.

RAZIGRANE LASTE

Sućuraj

*Odakle vetrovi koji se lelujaju u prozorima?*¹

U kući ima prozora, ali moru nije potreban krov, niti vrata.
Stepenicama se penješ da sumrakom bolje osmotriš nebo,
bliskost mora, šum iz mraka; umesto riba, laste –
razigrane kruže, dok ih ne zameni zvezda.
Odjednom znaš, kraj je leta.

Nije samo plima i oseka, svako veče na krovu kog nema,
prati se i putanja Meseca. Eno Marsa! Tamo je Venera! –
Miris smokve još bolje naglašava gde je stid, a gde su
druga previranja. Umesto zvezde padalice,
prvi put padne ti u pogled svetlost slučajno preletelog meteora.

Daleko jesi, ali ne možeš dalje; sad si predana njihovom letu,
Telo ti nepomereno kruži iznad glave. Ipak, kuda
s mirisom soli, dodirom još uvek ugredjanog kamena?!
Upornim pticama, kao iz misli da su izašle;
Ah, lastavice! – zbog njih srce treperi na vidikovcu,
iznad tuge i izvan spokoja.

Još jedno veče, ista pozicija Marsa, Venere i Meseca.
Kuća se trese od nemira, kao da nema veze,
srce ti kaže, ostani gde jesi,
među visokim šibljem komorača, u linijama mora i ostrvlja.
Tvoji nerascvetali kapari u snu će se odmotati, u utrobi,
kao neispunjena očekivanja, spasiti ponovo neki zid plača –
Ipak,

odakle vетар? Ko otvara prozore?
I ko ti u to ime uporno šapuće ono nemoguće?
A već sutra ćeš lelujati kao zavesa
što sakriva tek stvorene uspomene.

¹ Jovan Hristić

NOVEMBAR JE MESEC TRULJENJA

Pančevo

Kažu, lišće će uskoro sasvim opasti.
Ujutru čak dovde miriše tvoj umešeni hljeb,
iako iz njega izvlačim samo ono *lj* kao božansku sredinu,
da ga u pesmi stigne bilo koja moguća simbolika.
Belina tela, ako ikako može –
Miris hljeba vodi ka najtoplijem mestu u meni.
Novembar je mesec truljenja, dušo, i dugih šetnji kroz maglu.

Kažu, nežna pisma su za tmurne dane,
a uzdasi za tiše noći, kad i bodljikava priča
utone u mekano čebe. Stajališta pusta, autobusi retki,
znam, međutim, toliko daleko se ne može. Ni autobusom, ni vozom.
Novembar je mesec truljenja, dušo, i dugih šetnji u istom krugu.

Kažu, što zamesiš leti, dugo kusaš kad krene zima.
Hoćeš da ti neko gata kroz paru čaja ili kuvano vino,
ali sve češće ti glava bude teška i od takvih mamurluka.
Vrtiš se kao mačka, što rado prede, onda ode kao i letnja uspomena.
Novembar je mesec truljenja, dušo, i trulimo setni, kao vlažno lišće.

Doći ćeš, kaže pesma, ruka će ti ostati u vazduhu
nakon pozdrava, kao da opisuje još jedan krug,
i bluz će svirati iz obližnjeg kafea,
A biće hladno, s lišćem pocrnelim.
Ipak, osmehnućeš se jer eto nas, u sva četiri godišnja doba,
da podelimo kifle u neka bela jutra, nakon truljenja.

Otići ćemo uveče na premijeru filma. Nakon toga,
ušetati u nove magle; čajeve, hljebove, uzdahe, dok ne bude
toliko tiho da više i ne postojimo.
Novembar je mesec kada će svelo postati belo, kao i sneg, i kao pepeo.

U REDU ZA POLAZAK U MATERINU

Otići na jug s kostima još uvek punim zime
autobusima koji kasne, kolekcijom neponištenih karata,
s gorkim ukusima opijata istorije.

Još juče se s prijateljima moglo pričati o umetnosti;
koliko godina je potrošeno, ko je protestovao,
i da li si ustajao u pola noći,
palio radio da čuješ je li se smak sveta
konačno desio,
a tamo u noći žmirkalo je poneko svetlo
i tišinu je protočnom činio uključen bojler;
radio je krčao na većini stanica,
osim onih gde su vladali narodnjaci.

Koliko godina još uvek imamo,
rasparanih špilova karata
za nas uspavane, ili one što već dugo nesaniče,
preosetljivi na raznorazne šumove
što nikako da se pretvore u glasove,

za pionire i pionirke
dok i dalje čežnjivo traže priliku
da se spuste na Jadransko more
u bivše živote svojih roditelja
u postjugoslavije?

Otići na jug, ali i ptice selice se vraćaju
u staro stanje stvari, iste boljke i nove države;
vetar nosi kese, pokreće lovce na vetrenjače
i duvače u pištaljke:
hvatače na vetrnu.
Još juče smo pričali o poeziji, sutra cemo je pisati
ako opet nostalgično budemo uključivali radio-prijemnike
u iščekivanju bilo kakve revolucije.

Sove sovuljare,
izbeglice sanjaju granične prelaze,
pesnici mrtve prirode,
građani se iselili,

kosti krhke kao zimsko granje, bele kao krečnjak i mlade nade;
Jadransko more još uvek plavo,
birokratija nepodnošljiva, iseljavanje ne-moguće;
na ijekavici, ekavici ili ikavici,
lakho bomo prihajali
možda sledeće godine!

Autobusi uvek kasne, osim ako polasci nisu otkazani,
onda karte posluže kao obeleživači za knjige,
razonoda za nostalgičare jer –
pristižu li s druge strane više bilo kakve poruke,
ili smo spali na slamke i stihove?

Otići na jug s truležima sadašnjih država,
ne pitati koliko nam je ostalo godina,
da li se smak makar malog sveta konačno odigrao,
počinje li novi rat, kreće li bombardovanje...
Kad se u po noći preneš iz sna
nesiguran u kojoj stvarnosti se budiš
i budiš li se?!

Sutra čemo opet pričati o umetnosti, razmenjivati knjige,
sličice, poezije i salvete; krčaće tranzistor
dalmatinske radio-stanice *Moj galebe*,
čekajući polazak u materinu –

Otići na jug uz omiljenu pesmu
i potopiti misao u jadransko plavo
to je još ostalo iako postoje granice
drugovi i drugarice
drugovi i drugarice
drugovi i drugarice